

שיחה מקומית

קולות	נושאים	המדינה האסלאמית	אחרי המלחמה	מכתב סירוב	חדשות	יום ראשון, 21.09.2014
-------	--------	-----------------	-------------	------------	-------	-----------------------

קצרים

שישה מיליון כל עשרים דקות: חמשת אלפים צועדים בת"א למען בעלי החיים

[להמשך](#)

20.9.2014 21:49

שיחה מקומית

ארוחת שבת באוהל המפונים של גבעת עמל, על חורבות הבתים

[להמשך](#)

19.9.2014 22:03

אקטיביסטילס

נשפטו Happy האיראנים שהכינו קליפ לשייר ל-91 מלקות ומאסר על תנאי

[להמשך](#)

18.9.2014 21:17

מטר

חמישה בני משפחה נזרקו מדירת עמידר בירושלים וגרים במקלט ציבורי

אנחנו חיים בחברה בעירבון מוגבל, חברה בה פעולות שיטה כלכלית ומערכת פוליטית המהוות איום אמיתי על המשך קיומה. הסולידריות בין האזרחים רופפת. אנשים וקבוצות שלמות נדחקים לשוליים

חברה בע"מ היא קבוצת כותבים אקטיביסטים שהתגבשה בעקבות קיץ 2011 ואירועי המחאה החברתית. אנחנו חיים נושמים ומדווחים מהשטח. בערוץ שלנו נבקש להביא את הדופק של המאבקים החמים, את הקולות של האנשים והקבוצות המאתגרים את הסדר הקיים ושקולם פחות נשמע אל קדמת הבמה, אל לב השיח. ננסה לעשות זאת מנקודת מבט המדגישה את המעמדי והכלכלי ומבקשת לחבר בין המאבקים השונים. כי בסופו של דבר, הכול חברתי

כל טקסט המתפרסם בערוץ מייצג את כותבו בלבד

מי אנחנו:

אבי בלכרמן הוא סטרימר, כותב שטח ואקטיביסט מלווה ומתעד מאבקי פריפריה, גבעת עמל, מבקשי מקלט, עוני, וגם קולות מתנועת המחאה העולמית. בכל מקום בו פותח מצלמה מחפש את החיבור בין מאבקים, ומאמין שכל דיכוי קשור לכל דיכוי וכל עוד משהו אינו חופשי אף אחד מאיתנו אינו חופשי באמת.

גיל גרטל הוא דוקטור לחינוך וכותב בנושא.

נתן שקרצ'י הוא פעיל חברתי, ממיסדי כוח לעובדים, בעל הבלוג **הקול החופשי של העובדים**.

ליטל בר היא פעילה בצוות דיור ציבורי, מפעילה את **אתר המאבק**

ארבעתנו פעילים גם ב"חדר המצב" בפייסבוק.

[לעמוד הכותב](#)

פוסטים אחרונים של חברה בע"מ

יומיים אחרי: מפונים

בין הטילים במחלקות לא ממוגנות רופאים וחולים מנסים לשמור על שפיות

מאת חברה בע"מ | 20.7.2014

רק אחרי שבוע וחצי של לחימה הועבר המיין למקלט. מחלקות רבות אחרות פועלות בצריפים. בין האזעקות מנסים חברי הסגל לטפל בפצועים, בנפגעי החרדה, וגם בעצמם. יום בבית החולים ברזילי, בטווח הרקטות

Tweet

השאירו

כתב: אבי בלכרמן

אשקלון. עשר בבוקר של יום חמישי. הפסקת אש הומניטרית בת חמש שעות עליה הסכימו שני הצדדים נכנסת לתוקפה. 12 שעות לפני הפלישה הקרקעית. העיר נהנית מבוקר וצהרים של מעט שקט. הרחובות חצי ריקים. חשדניים משהו. אני שם פעמי אל עבר בית החולים ברזילי. בית החולים הישראלי הקרוב ביותר לעזה. קטן, פריפריאלי, לא ממוגן וכזה שמשרת חצי מליון בני אדם בקו הטילים ועדיין נאבק על תקציבי מיגון והצטיידות. כך נראה ה"חיבוקי" הממשלתי לתושבי עוטף עזה

די ריק גם בתוך בית החולים. רק אתמול, ביום התשיעי לתקיפות בעזה, ירד חדר המיין של ברזילי למקלט הממוגן. "לפני כן היה פה טירוף", מספרת איילת בוכניק, אחות במיין. "עמוס, מלחיץ ובעיקר תחושה שאין לאן לברוח כשזה קורה. חדר המיין הרגיל שלנו הוא מבנה חד קומתי עם גג רעפים. דמיין איך זה נראה כשיש אזעקת צבע אדום. מה תעשה? תיברח ותשאיר את החולים לבד? אנחנו מנסים לתת למטופלים שלנו את המיטב, להקרין רוגע ובטחון. יש כאן צוות חזק ומיומן שמתמודד עם משימה לא פשוטה. כולנו גרים כאן "באזור. דואגים ליקריינו שבבית

(הפגיה במקלט (אבי בלכרמן

חברים בעזה

נכון להבוקר, מספרת רוקסן מצוות הדוברות של בית החולים, "קלטנו 231 נפגעים. 81 מהם נפגעי חרדה. 151 הגיעו אלינו עם חבלות גוף, שזה אנשים שרצו לממ"ד או מקלט ונפלו ונחבלו מהלחץ וגם נער פצוע קשה שלשמחתנו יצא מכלל סכנה, ולצערנו גם הרוג". אחד שהובא לכאן.

אני מתלווה לסרגיי שיפרין, מצוות הבטחון, ואנחנו מסיירים בג'פ בתוך שטח בית החולים. "התפקיד שלנו מאז תחילת המבצע הוא בעיקר לדאוג לבטחונם של החולים והמבקרים. כשנשמעת אזעקה אני לובש שכפ"ץ וקסדה ורץ החוצה לפנות אנשים". "למרחבים מוגנים או להישאר איתם צמוד לקיר כשאין זמן להמלט פנימה".

?לא מפחיד

לא כל כך. אני אוהב את זה. בצבא שירתתי במג"ב, גם עכשיו בסוף המשמרת פה אני פושט מדים ועובר להתנדב במשטרה. יש לי אמא ואחות בבית, עלינו מאוקראינה בשנת '98. סבא וסבתא שלי שם, בדיוק באזור הקרבות. בבית יש לנו ממ"ד. אז אני רגוע יחסית כשאני עוזב לעבודה. אבל מדי פעם כשיש צבע אדום אני מקבל טלפונים דואגים מהבית. "רק לפני יומיים נפל כאן מטרים ממני חלק כבד של כיפת ברזל. לא הכי נעים".

אני מבקש לראות את עזה וסרגיי מעלה אותי אל גג בניין האשפוז

תראה איזו זולה סידרנו לעצמנו כאן. בלילות ששקט בצד שלנו אנחנו עולים לכאן ולא יאמן מה רואים מפה. הכל. טילים שיוצאים מעזה, יירוטים של כיפת ברזל, תקיפות של "חיל האוויר".

יוצא לך לחשוב על האזרחים בצד השני? הרבה אזרחים נהרגו בתקיפות

בטח שיוצא. אנחנו רוצים שקט כאן. זה מאד לא נעים שנפגעים שם אזרחים. אבל אנחנו חייבים לגמור עם זה, להכנס בחמאס ולהשיג שקט. יש אנשים משם שאני מכיר. היה כאן לפני כמה חודשים איש מעזה בשם עבד. הנכד שלו היה מאושפז כאן חודשיים. לפי ההוראות, הורים מתחת לגיל ארבעים לא יכולים ללוות ילד חולה, אז הסבא ישב איתו כאן. היו לנו הרבה שיחות, נקשרנו. כשהוא עזב שנינו ממש הזלנו דמעות. מאז אנחנו בקשר טלפוני. דיברנו גם השבוע. הוא בעיר עזה, יושב באיזה מקלט מאולתר ומספר שקשה. הרבה הפצצות. מה אתה חושב, ששם אנשים שמחים, שהם לא רוצים שקט? "החמאס דופק אותם".

ללא הסברים הצבא הפציץ את בית החולים אל-ואפא >

חמשת בני משפחת גוריאל נזרקו שלושם לרחוב מדירת "עמידר" שאליה פלשו **שדווח** לאחרונה. כפי

להמשך

שיחה מקומית 18.9.2014, 18:18

בניגוד לדיוחי תשובה בתקשורת: אין סיכומים על פיצויים למשפחות בגבעת עמל

מאז שעות הבוקר מערך יחסי הציבור של יצחק תשובה מפיץ בתקשורת דיווחים כאילו ... המפנים הגיעו

להמשך

חברה בע"מ 17.9.2014, 17:47

המשטרה הודיעה לתושבי גבעת עמל על פינוי מחר. התושבים קוראים לפעילים להגיע הלילה לשכונה ולהיאבק לצידם

להמשך

חברה בע"מ 16.9.2014, 19:39

מכללת תל חי לא תפטר את המתרגל שהתבטא נגד צוק איתן

היום בבוקר (שלישי) התקיים במכללת תל חי השימוע של המתרגל גבי ויירוט, ובסופו ... הוחלט שלא

להמשך

חגי מטר 16.9.2014, 14:38

עתירה לבג"ץ: הצבא ביטל רישיון עבודה לפלסטיני כדי למנוע התאגדות עובדים

ארגון העובדים מען הגיש היום (שני) עתירה לבג"ץ נגד רשויות הצבא, המנהל האזרחי ומוסר' י

להמשך

שיחה מקומית 15.9.2014

מגבעת עמל עדיין ישנים באוהל מחוץ לבתיהם

תושבי כפר שלם מחדשים את המאבק: הפגינו בבית לפיד

הכלכלנים נערכים לקיצוץ על חשבונכם בחסות המלחמה

השנאה מתפרצת בשנת "האחר הוא אני" של משרד החינוך

החל משנת הלימודים הקרובה: בתי ספר נפרדים לעשירים ולעניים

נשאים קשורים

חדשות

לחימה בדרום

עזה

פריפריה

קולות מהדרום

16:42

נפתחה שנת הלימודים בעזה, ישראל מנעה כניסת שרת החינוך לרצועה

באיחור של שלושה שבועות נפתחה אתמול (ראשון) שנת הלימודים ברצועת עזה, וכחצי ... מיליון תלמידים חזרו

להמשך

15.9.2014 , 10:48 שחה מקומית

מייוחד: שירה פרסית

שיר שבועי מפרסית: היא יושבת בפינה

שיר שבועי מפרסית: פחד

הלכה לעולמה המשוררת הלאומית של איראן, סימין בהבהאני

(סרגיי שיפריין על גג מגדל האישפוז. "מכאן רואים הכל" (אבי בלכרמן)

מצב לא נורמלי

אני נכנס לפגייה, המחלקה הכי רגישה בבית החולים וזו שפונתה ראשונה למקלט ממש ביממה הראשונה לתקיפות. צפוף מאד ולא נוח במקלט. המראה של אינקובטורים ותינוקות פגים במקלט מעביר צמרמורת. "לא קל להורים", אומרת לי גלית, אחות בפגייה. אנחנו משתדלות להקל כמה שאפשר אבל צפוף כאן, הפרטיות של ההורה ותינוק נפגעת, להיות הורה לפג זה לא קל. היו פה דרמות של הורים שבכו ושאלו לאן נוציא מכאן "את הילד, אין לנו אפילו ממ"ד

אנטוניטה אזולאי, תושבת אשדוד עומדת ליד האינקובטור של נכדתה הפגה שנולדה כבר אל תוך ימי הלחימה

אני לא מפחדת על עצמי, אלא על האחרים. על אחד הילדים שבצבא, על הילדים הנשואים, על הנכדים. אני מודה: אני חרדתית, פוסט טראומטית. אתה יודע איך הבית שלנו נראה?

אנחנו גרים רק בעלי ואני בבית של 300 מטר, הרבה יותר ממה שאנחנו צריכים כזוג לבד ולא מוכרים אותו רק בגלל המרתף. סדרתי למשפחה שלי שם בונקר-בונקר. מיטות לכולם. את החלונות אטמתי בלוחות ברזל שהרסיסים לא יחדרו פנימה. אם חס וחלילה הבית יתמוטט עלינו מפגיעה של טיל אנחנו במרתף. אפילו המקרר שם מלא באוכל לחירום עד שימצאו אותנו מתחת להריסות

אני אומרת, צריך להמשיך להכות בהם עד שיפסיקו, אבל עדיין עם כל זה, אני נגד כניסה קרקעית. בשום אופן. לא רוצה אפילו אמא אחת שתגמור את הקריירה. שהילד שלה ילך שם

בשלוש מסתיימות חמש שעות החסד הקצרות וירי הרקטות מתחדש. זמן קצר אחר כך הוא שב גם לאשקלון. אזעקה ועוד אזעקה ועוד אחת. קולות נפץ של יירוטים קרובים באוויר. הדי פיצוץ חזקים נשמעים גם מכיוון עזה. מטוסי חיל האוויר מפציצים כל אחר הצהרים. המיין נדרך

כעבור מספר דקות מגיע אמבולנס ופורק אמא צעירה ושלושה ילדים, הגדול ביניהם בן 8. הם נראים המומים ומבולבלים, אך ללא פגיעה גופנית. האם, בעצמה המומה ובמין חוסר אונים, מנסה לגונן ולקבץ סביבה את שלושת ילדיה. אין לה מספיק ידיים לכך. אני מתבונן בהם מהצד והעיניים מוצפות דמעות. האחות הממיינת מקבלת אותם, מנסה להרגיע. ביורור קצר מעלה שמדובר בתאונת דרכים. נהגת שנסעה מולם בצומת קיבלה בנייד התראת צבע אדום ובדקה תוך כדי נסיעה ונכנסה בהם

זה אולי לא נופל בסטטיסטיקות הישירות של נפגעי הטילים אבל מדגים את הלחץ של האוכלוסייה כאן. עם מה אנשים מתמודדים. כמה בלבול, פגיעה בריכוז, מתח, אומרת רותי נתנאל, מנהלת השירות הסוציאלי בבית החולים. "אנחנו אלה שמתמודדות כאן עם

נפגעי החרדה. יש הרבה כאלה. יש פה מערך מורכב של עובדים שמנסים לתת מענה מיטבי. להשיב אנשים לתפקוד. מתמודדים עם עומס קשה. חשוב שהנפגע יבין שחרדה היא בעצם תגובה נורמלית למצב לא נורמלי

מצפה לאזעקות ולצירים: ללדת תינוק בימים כאלה >

(חדר המיון שירד למקלט. ממתנים לטיפול, מתבשרים על תום הפסקת האש הקצרה (אבי בלכרמן)

הסגל בטראומה

אני יושב לשיחה עם ד"ר רון לובל, סגן מנהל בית החולים ומתוקף תפקידו ממונה על הכנת בית החולים לשעת חירום. הוא תושב נתיב העשרה, הישוב הישראלי הקרוב ביותר לגבול עזה: "כל צוות בית החולים מתמודד עם אתגר לא פשוט. הרבה לחץ נפשי. כולנו מתגוררים באזור ומתמודדים באופן אישי עם חרדה בכמה מעגלים: במעגל הראשון זו החרדה לחייך שלך ולחיי בני המשפחה שאתה משאיר בבית. יש שדואגים לילדים ויש שמתפלים בהורים מבוגרים

אני גר במושב שכל תושביו נפגעי חרדה. אנחנו יושבים 300 מטר מהגדר. אתה יכול רק לדמיין איך נראים החיים שצריכים להתנהל במרווחים של 15 שניות זמן התראה. זה כשיש התראה. זה לחיות כל הזמן עם הצורך להיות מוכן. מה אני עושה אם זה תופס אותי בדרך, איפה מחנה, איפה תופס מחסה, איפה נשכב. במעגל השני – לרבים מאיתנו יש ילדים בצבא ויש את הדאגה להם. הם בטוחים או לא בטוחים? נכנסים או לא נכנסים? אז כדי לתת שקט מסויים לעובדים פתחנו מעון לילדי העובדים במלון בעיר שיאפשר להם לתפקד כאן בראש יותר שקט

המעגל השלישי הוא בתוך בית החולים עצמו והוא מאד מורכב. הוא כולל את הדאגה למטופלים ולאנשי הצוות. יש פה חולים שממתנים חודשים לתור לממוגרפיה או לניתוח. אנחנו לא רוצים להאריך את סבלם ולגרורם להם לחכות עוד. מצד שני בית החולים שלנו ברובו הגדול לא ממוגן, רובו חד קומתי ומסוכן, רוב חדרי הניתוח לא ממוגנים. בתהליך מדורג העברנו מחלקות שיכולנו למקלטים ולאזורים ממוגנים יחסית. אבל זה כמובן חלקי

אנחנו כן נאלצים לעזוב מטופלים ולרוץ למחסה, בחלק מהמחלקות ומצד שני משתדלים לתת שירות ככל שרק ניתן. רק אתמול העברנו למקלט את חדר המיון שלנו, זו העברה מורכבת. בכלל חדר המיון שלנו הוא סוג של נס. גם בימי שגרה. יש תקן ל-20 מיטות ל-110 אלף ביקורים במיון בשנה. רק לשם השוואה בבית החולים רמב"ם, שהוא רק אחד "משלושה בחיפה, יש 50 מיטות במיון ל-120 אלף ביקורים בשנה

מה המשמעות של להיות בית חולים בפריפריה

בתי חולים בפריפריה דפוקים לחלוטין כבר בחישוב התקציבי הבסיסי. כשאני הולך להקים חדר מיון ממוגן או חדר ניתוח ממוגן, משרד האוצר שולח אותי להביא תרומות. אתה מבין את זה? בית חולים שנמצא 12 ק"מ מהגבול צריך לאסוף תרומות למבנה "ממוגן כדי שהאוצר יואיל לעשות לנו מאצ'ינג

רק כשתל אביב מופגזת אתם מתרגשים. פוסט מעוטף עזה >

רון אני יכול לנסות לגרור אותך קצת לשדה הפוליטי

"בבקשה".

הזכרת כאן כמה פעמים פגיעה רחבת הקף באוכלוסיה. חצי מליון תושבים שבית החולים משרת ושרובם פגועי טראומה. פגועי חרדה. מה המשמעות או המחיר הפוליטי של חשיפה רחבה כל כך לטראומה. לחיים בפוסט טראומה

את המשמעויות הפוליטיות של זה אני חושב שאנחנו רואים יום יום. תחשוב איך המדינה" חזו בנייה. יצרנו כאן בכוונה תמונה מוטעית שעושה דמוניזציה של מדינות ערב סביבנו. השחרה של האחר. אני בא ממשפחה שלימדה אותי שכל בני האדם שווים. עד שלא התחלתי לעבוד עם פלסטינים לא הבנתי עד כמה שווים. הרבה אנשים לא מכירים

אצלו בבית החולים למשל יש רופא מרדים פלסטיני משכם שמשתלם כאן ואנחנו תלויים" בו כמו אוויר לנשימה, הוא חלק מהצוות והוא מוערך. בכלל בכל רגע נתון יכולה להיות פה סיטואציה שבה ישכב במיטה אחת פצוע יהודי מפגיעת רקטה של החמאס, במיטה לידו פצוע פלסטיני מעזה שנפגע מטיל של חיל האויר, יטפלו בהם רופא או אחות יהודים, רופא או אחות ערבי או פלסטיני. מזרחים ואשכנזים. וכולנו עובדים יחד

כשאנחנו נכנסים לכאן יש קופסה בכניסה שלתוכה אנחנו מכניסים את הדעות האישיות" שלנו ומתפקדים יחד. גם בחודש המתוח האחרון. מה שקורה בחוץ זה כבר סיפור אחר. שם כולנו מקצינים. כבר לא משנה אם זו הקצנה לימין או לשמאל. איבדנו את המתנות. "זוהי מחיר מאד כבד שהחברה שלנו משלמת

תל אביב, עולם אחר

לקראת ערב אני עוזב את בית החולים. בדרכי החוצה ממשיכות האזעקות, הריצות המתמשכות של תושבים למרחבים מוגנים. היירוטים. יום חמישי בערב והרחובות כמעט ריקים. בימי שגרה זה זמן קניות לקראת שבת, זמן של תחילת ההתרווחות של סוף השבוע. אבל האנשים כאן ספונים בבתיים. גם הדי הכתישות של חיל האוויר בעזה נשמעים היטב ומעבירים צמרמורת

ברכת לתל אביב כבר אקרא על עוד ארבעה ילדים מתים בעזה. בדרך הביתה כשאני מעביר בראש את שתיים עשרה השעות בברזילי ואת האנשים שפגשתי, לא מרפה ממני המחשבה שאתה לא באמת יכול לגור בעוטף עזה ולהחזיק בתפיסות של שמאל רדיקלי. פגשתי אנשים כנים, מסורים, חלקם מאד מתונים. היומיום שלהם עתיר חרדות, איומים, שחיקה. זו התדירות, והצורך לעמוד בלחץ הזה שנים שבאופן טבעי מקשה על ההדהות עם כאבו של הצד השני ועל היכולת להאבק גם על זכויות האדם שלו. לא מרוע. מטעמי השרדות	עוד בנושא
אין שום מקום בטוח בעזה מאת יעל מרום 13.7.2014	
יש ילדות ישראליות שכיפת ברזל לא מחפה עליהן מאת פאדי מסמרה 15.7.2014	
באר שבע, עיר ללא מקלט מאת דני בלר 12.7.2014	

אני חושב על תל אביב הפריבילגית שאני שב אליה. החברים שלי מפגינים עכשיו בככר הבימה בדרישה לעצירת המלחמה והרג האזרחים. ברחוב ליד הבית תופסת אותי אזעקה תל אביבית. כמה דקות לא נעימות והעיר חוזרת לשגרה

בואו ניפגש גם בעמודי הפייסבוק והטוויטר של שיחה מקומית. בניוזלטר שלנו תוכלו למצוא את הפוסטים הטובים ביותר של השבוע. להצטרפות, לחצו כאן. שיחה מקומית קיים בזכות התרומות של קוראיו, לתמיכה בנו ולפרטים נוספים לחצו כאן

סלט הוא לא מגף של גוצ'י, מזון בריא אינו מותרות

זקוף גו פסע והלך לעולמו: נפטר המשורר סמיח אלקאסם

"פה זה חוקי": שוטרי מג"ב היכו גבר אריתראי בדרום ת"א

סדר בתעמולה: השקרים על עזה שהופרכו וממשיכים להסתובב

שדאעש יפחדו מאיתנו. מזרחה בטרמפים: חלק עשירי

לרדת למקלט בשדרות, להימלט לכפר יפיע, לחשוב על עזה

להחזיר את הכהניזם לממדים הטבעיים שלו

ספריות החמורים מקולומביה: הנשק להעצמה המונית

Recommended by

Tweet

8+1

בחזרה למעלה ^

שיחה מקומית

תרומות צרו קשר

אודות ניוזלטר

שיחה מקומית הוא מגזין מקוון של חדשות מהשטח, פרשנות ותרבות, המופעל על ידי קולקטיב של כותבות וכותבים, צלמות וצלמים. השקה: אפריל 2014

איר: ערן מנדל | RSVP שיחה מקומית, כל הזכויות שמורות | עיצוב ופיתוח האתר 2014 ©